

نیال

چنین توحشی، وقتی از زندان به خیابان می کشد کار استبداد تمام است!

این خشونت حکومتی با توحش هیچ تفاوتی ندارد. وقتی چنین توحشی که معمولاً در زندان های دیکتاتورها معمول است به خیابان کشیده شده و همه پرده ها دریده می شود، بدشوار می توان برای توفانی که پیامد آنست آرامشی تصور کرد. اینجا پایتخت نیال است. کشوری ۲۶ میلیونی که سلطان خودکامه آن نزدیک به یکسال و نیم است که برای تحمیل یک انتخابات فرمایشی به مردم این کشور مستقیماً قدرت را بدست گرفته و بر ارتش و نیروی نظامی کشور فرمان می راند. مردم این انتخابات را رد کرده و خواهان یک انتخابات آزاد و واقعی شده اند. به فرمان سلطان ارتش با لگد به دهان مردمی می کوبند که خواهان انتخابات آزاد اند. این خواست، در ابتدا بصورت مسالمت آمیز طرح شد و عمدتاً احزاب و سازمان های سیاسی تحت فشار کشور آن را مطرح کردند. از چپ تا ملی. سلطان زیر بار نرفت. مردم به خیابان ریختند. ابتدا بصورت پراکنده و با فاصله های زمانی یک تا چند ماه، سپس در روزهای هفته و مسنجم. و حالا مردم یکپارچه در خیابان اند و تصاویر این حضور را تلویزیون های خبری جهان پخش می کنند.

"گیاندر"، که همان سلطان خودکامه نیال است در تلویزیون این کشور حاضر شده و مائوئیست های نیال را عامل شورش اعلام کرده است. اما وقتی مردم یکپارچه در خیابان اند، مگر فرقی میان مائوئیست و غیر مائوئیست، چپ یا ملی، زن یا مرد و پیر یا جوان وجود دارد؟ همه آنها مردم یک کشورند و یک خواست دارند: برکناری حکومت و انتخابات آزاد!

سلطان در برابر این خواست مقاومت می کند، زیرا می داند با انتخابات آزاد، او و نظامش رفتنی اند.

یک کمیسر عالی حقوق بشر سازمان ملل، در آخر اظهار نظر و ارزیابی از اوضاع نیال و با پیش بینی غرق شدن این کشور در یک جنگ داخلی سراسری خواهان دخالت مستقیم سازمان ملل، اعلام آتش بس و برگزاری یک انتخابات آزاد در این کشور شده است. همین کمیسر عالی پیش بینی می کند که اگر سلطان خودکامه نیال تن به یک انتخابات آزاد نداد، مسئله را باید توسط شورای امنیت سازمان ملل و در چارچوب اختیارات شورای جدید حقوق بشر این سازمان بررسی و دستور اجرای آن صادر شود. این آغاز وظیفه جدید شورای امنیت سازمان ملل برای ورود به صحنه های داخلی کشورهای دیگر است، برای بازگرداندن و یا برقراری نظام های پارلمانی در کشورهاست. چنین انتخاباتی نه می تواند توسط حکومت کنونی برگزار شود و نه احزاب این کشور چنین انتخاباتی را تحت حاکمیت کنونی قبول دارند. به همین دلیل برای پرهیز از جنگ داخلی، جا کن شدن سلطان خودکامه قطعی است، گرچه او در این روزها بیش از گذشته چنگ و دندان نشان می دهد و بر شمار دستگیری های سیاسی افزوده شده است. حتی از میان فعالان سازمان های معلولین و نابینایان نیال، همچنان که از میان فعالان صنفی کارگران و آموزگاران. مقررات منع رفت و آمد در پایتخت "کاتماندو" اعلام شده است، اما سلطان خودکامه فراموش کرده است که چنین مقرراتی تا یک دهه پیش می توانست پاسخگوی قطع ارتباط مردم با هم در شرایط بحرانی برای حکومت ها باشد، حالا سیستم تلفن همراه اجازه قطع ارتباط مردم با یکدیگر را نمی دهد. بدستور سلطان برای چند روز سیستم تلفن همراه و اینترنت نیال نیز قطع شد، اما ادامه آن ناممکن بود زیرا ارتباط های حکومتی نیز مختل شده بود و به همین دلیل، فرمان وصل شدن اینترنت و تلفن

همراه یکبار دیگر صادر شد. دیکتاتور به هر وسیله ای برای ماندن و تن ندادن به انتخابات آزاد متوسل شده و می شود. شاید در کوتاه مدت این چاره اندیشی ها پاسخ مثبت بدهد، اما از عمر آنها نیز بسرعت کاسته می شود و مردم راه حل دیگری را جانشین می کنند. نپال در روزهای آینده صحنه رویدادهای مهم دیگری خواهد بود.

راه
راه